

La injustícia té un preu

Joan Casals presenta el seu llibre i relata els costos personals i professionals que li va suposar la “injustícia” de l'acusació pel segrest

L'oficial del jutjat d'Olot que va ser als interrogatoris esdevé la cara amable de la justícia

Joan Casals i Dani Corchete van posar junts després de la tertúlia cordial. Foto: TURA SOLER.

Després d'haver estat detingut i empresonat per un assassinat que ni tan sols va existir, d'haver estat jutjat per un segrest que van perpetrar uns altres, Joan Casals no ha après a pronunciar la paraula judici (fa vint anys que li sento dir judici) però vocalitza amb veu alta i clara i sense parar la paraula injustícia. Per pregonar la “injustícia” que li ha dispensat la justícia i les conseqüències personals que se n'han derivat, Joan Casals, ha editat la seva obra *El secuestro de Olot*, Es tracta d'un volum de 690 pàgines que, contràriament al que pot induir a pensar el títol, no relata el segrest de Maria Àngels Feliu, sinó el que Casals considera que va ser el seu “segrest legal” per part de les forces policials i l'administració de justícia, que van sustentar l'acusació en contra seu a través de

les “mentides” del caçador de recompenses Francisco Evangelista. L'obra és un clam continu contra la crucifixió (una creu il·lustra la portada) executada contra un “home innocent” i llança duríssimes acusacions contra els executors d'aquesta injustícia.

El llibre l'ha presentat públicament a la Llibreria 22, el santuari de la literatura gironina. La presentació, a diferència de la majoria dels casos, no va ser a càrrec de cap erudit que elogia l'autor, sinó que va ser una tertúlia entre l'autor amb els assistents, que van ser pocs però qualificats. Casals va exposar la seva llarga llista de retrets. Va relatar que quan va ser detingut se li va anar al carai el “seu” projecte de fer un macrocentre comercial, que va acabar copiant-li i executant-lo la Generalitat al Vallès deixant-lo a ell sense els 300 milions de les antigues pessetes que comptava guanyar. Va explicar com va estar a punt de no poder cobrar l'atur en sortir de la presó (on li enviaven un capellà per intentar fer-lo confessar) perquè li faltaven tres dies per fer els sis mesos preceptius i va haver d'anar a la Guàrdia Civil a reclamar-los un certificat pels tres dies que va estar al calabós. L'obligada assistència al judici li va fer tancar dos negocis de joieria a Galícia, amb els quals havia començat a aixecar el cap després de l'empresonament. Va relatar com després de tots els intents fallits perquè l'indemnitzessin per haver complert presó injustament, el Suprem encara li ha imposat les costes per haver gosat presentar recurs. I per acabar-ho d'adobar, Rafael Martín, l'advocat que el va representar durant el judici, afirma, li va faltar a la seva paraula de representar-lo d'ofici, i li va presentar uns honoraris que pujaven a 32 milions de pessetes que, evidentment no va poder pagar. El deute l'hi han rebaixat a 32.000 euros, que de totes maneres tampoc poc pagar.

Casals es va presentar com un autèntic ase dels cops per la justícia. El públic a la seva presentació va ser escàs, però Casals va poder disposar d'un tertulià d'honor: en Dani Corchete, l'oficial del jutjat d'Olot quan s'instruïa el cas del segrest, que va haver de transcriure les declaracions del Casals detingut. L'oficial, un home de lleis, va exercir d'advocat defensor de la justícia, explicitant a Casals que no se'ls podia deixar d'investigar quan un testimoni (Francisco Evangelista) l'acusava formalment d'haver perpetrat el segrest i quan la seva pròpia dona, Maria Àngeles Mariño, havia declarat davant del jutge que ell tenia un paper escrit a casa on explicava tot allò del segrest. Casals va insistir que la justícia havia d'haver-lo exculpat en el moment que Maria Àngels Feliu va ser

alliberada i es va comprovar que tota la versió d'Evangelista que proclamava que la segrestada estava "morta i enterrada" se n'anava en orris. "És com un castell de naips, quan cau una peça cauen totes i aquí el castell es va ensorrar", no parava de dir Casals. L'oficial, que també és un home de sentit comú, a part d'un treballador meticulós, va admetre que l'acusació va sobrepassar els límits però va atribuir les errades als que de fora vingueren, és a dir, els agents de la Guàrdia Civil que van venir expressament de Madrid i van atabalar el jutge Santiago Pinsach, llavors novell en l'exercici. Els guàrdies esgrimien aquella teoria perversa que apuntava que en cas que Casals no hagués segrestat Maria Àngels Feliu, podia haver segrestat altre gent o haver perpetrat altres malifetes delictives. "Em tractaven com si jo fos el gerent d'una Anónima de Secuestros", va lamentar Casals. A còpia d'estona de debat i tertúlia L'exsospitós i l'home del jutjat van acostar posicions en molts aspectes. El cara a cara conciliador va ser el més similar a una veredicte d'innocència que Casals ha pogut obtenir de la gent de la justícia en vint anys de batallar per proclamar la seva innocència.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 28-05-2013 Pàgina 18

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/24-puntdivers/4-divers/649631-la-injusticia-te-un-preu.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mex&utm_source=rss&utm_medium=mex&utm_campaign=rss